

Gấu ơi, về với em!

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Em quen rồi, quen cái cách mà mỗi lần anh về làm ấm áp trái tim em nhưng khi đi lại để nó trống trải và lạnh lẽo như thế...

1.

Gió đông tràn về vào một buổi sớm mai đầy nắng. Em đã thức dậy nhưng vẫn chưa đặt chân ra khỏi giường, ngồi tựa lưng vào tường rồi với tay mở tung cửa sổ để cái lạnh tràn vào căn phòng vốn dĩ cũng lạnh lẽo không kém gì ngoài kia. Đôi mắt nặng trĩu và sưng lên vì đêm qua em lại khóc...

Khóc đêm, với em cứ như một thói quen khó bỏ. Xuân, hạ, thu rồi sang đông, bốn mùa với mười hai tháng dài đằng đằng đã cuốn đi rất nhiều nước mắt mà đến suốt đời em vẫn không sao đếm hết được. Mùa đông có thể đóng băng mọi thứ nhưng biết đến bao giờ mới có thể đóng băng nỗi đau để em thôi khóc mỗi tối thế này. Mò mẫm trong bóng tối tìm những mảnh vỡ điện thoại và lắp lại. Đêm qua em lại ném nó vào tường sau khi trò chuyện cùng anh. Em đã ném cái điện thoại này không biết bao nhiêu lần nhưng nó vẫn sử dụng được. Chắc nó cũng như em, dù anh có đẩy em ra xa như thế nào đi nữa thì em cũng lao đầu vào sau khi đã khóc thật to. Một tin nhắn - tin nhắn đến lúc 5 giờ sáng: “Anh sẽ về gặp em!”

Lòng em bình yên lạ. Lắm nhấm trong miệng rồi đưa tay lên đếm, thoát cái đã 4 năm dài ta biết nhau và chỉ cần mùa đông này trôi qua là thêm một con số nữa - 5 năm. Em và anh từng học cùng trường cấp II, nhưng ngày em rụt rè gửi lá thư vào ngăn bàn cho anh cũng là lúc anh nắm tay Vân Anh lướt qua em như một cơn gió. Rồi thời gian đi qua, anh và cô ấy cùng chuyển lên Sài Gòn. Còn em chuyển trường về một thị trấn nhỏ. Cả ba cùng rời xa Mỹ Tho, để lại nơi đó biết bao kỉ niệm, biết bao niềm vui lẫn vùi trong tiếc nuối.

2.

Em, anh chạy xe ì ì trên bờ đê rồi dừng lại ven đường, những chùm hoa muống tím chạy dọc theo con đê dài rồi mất hút bởi rừng chắn gió. Biển màu nâu đỏ phù sa lam màu vàng của nắng sớm, hoang sơ nhưng đẹp. Bãi cát đầy những vỏ sò, vỏ nghêu, những nhánh dương khô vùi sâu dưới lớp lớp cát vàng mịn. Những con sóng bạc đầu buổi sớm trong cái lạnh mùa đông vẫn tĩnh nghịch như ngày nào, lúc thì dồn dập khi thì nhẹ nhàng. Một cảm giác bình yên quá đổi.

- Em thích gì ở biển mà ngày đó muốn anh ra biển cùng em?

- Yên tĩnh, nhẹ nhàng và ...hình như em có thêm cảm giác hạnh phúc nữa.

- Em lại nữa rồi! - Anh quay sang rồi dùng hai tay kéo cái má phúng phính của em ra, một nụ cười giả tạo.- Anh đã bảo em buông cái cảm xúc ấy đi kia mà, em thừa biết anh yêu ai mà còn lao đầu vào, ngốc quá!

- Vậy anh còn về với em làm gì?

- Còn nói câu nói được à? Bao giờ em mới thôi những cái trò trẻ con như thế. Em nên nhớ rằng anh về đây không phải vì anh nhớ em, cũng không phải vì anh yêu em...Chỉ là vì...- Anh quay đi không nhìn em nữa.

- Em biết! Em biết!...Vì anh muốn đi thật xa để quên đi cô gái ấy. Và em cũng chẳng là gì của anh để bắt anh phải quan tâm như thế. Em biết! Em biết...em chỉ là em gái của anh mà thôi.

Nói rồi em ôm chầm lấy anh nhưng anh nhẹ gỡ vòng tay ấy ra khỏi người. Hai tay em buông lơi một cách gượng gạo. Anh quay lưng bước nhẹ vào bờ.

- Vào đi, anh chở em về...- Anh ngoảnh đầu lại nhìn em.

- Chân em đau.

- Bị gì à?

- Đạp phải cái gì đó, đau chết mất...

Em chưa kịp nói hết câu thì anh đã quay trở lại và công em vào. Vào đến bờ, anh bảo em ngồi yên một chỗ rồi lấy xe chạy đi đâu đấy. Mãi hơn mười lăm phút sau mới quay về, trong tay là băng keo cá nhân, thuốc sát trùng, bông gòn...và một vài thứ linh ta linh tinh đủ để băng bó vết thương.

- Băng cái này chỉ là tạm thời thôi, mai em ra trạm y tế khám đi, đạp phải vỏ sò thì dễ chứ đạp phải mảnh chai vỡ thế này anh không đảm bảo được gì đâu.

- Em thấy mảnh chai đó cũng sạch mà.- Vừa nói em vừa nhăn mặt.

- Lại cái nữa phải không? Thấy hậu quả cái lời anh là vết đứt sâu hoắm này chưa? Cái nữa đi!...

Em im lặng, mắt đỏ hoe.

- Sao thế?

- Đau.

- Chân đau lắm hả?

Em gật.

- Để anh xem nào...- Anh dùng tay xoa nhẹ vào chân em, nhưng anh nào biết em không đau ở đấy, mà ở đây này, trong tim em đây này! Chẳng biết đến bao giờ em mới có thể bước vào trái tim anh như Vân Anh đã từng.

5:30 AM - Ngày 24 tháng 12 - Giáng Sinh. Ngày mới lại bắt đầu.

Mùa đông vẫn gõ cửa bằng thứ ánh sáng nhợt nhạt ngoài sân. Em đã thức giấc và viết vài dòng vào quyển nhật kí trước khi khép khiêng bước ra khỏi giường. Em lại phải đến trường với hàng đồng bài vở, những việc của Đoàn rồi cả việc chen chân trong lớp học thêm. Cả ngày em bận rộn đến nỗi quên đi điện thoại mình đã vứt ở cái xó xỉnh nào. Mãi đến tối mịt em mới về đến nhà, ngã lưng xuống giường và nhìn thấy tin nhắn của anh đã gửi từ tận trưa.

“Chân em thế nào rồi nhỏ?”

9:30 PM

Học bài xong, em cầm điện thoại trong tay xoay xoay trong vô thức. Rồi trong chốc lát nhấn nút gọi cho anh nhưng anh không nhấc máy

10:00 PM

Em đã gọi thêm nhiều lần sau đó nhưng anh vẫn không nhấc máy. Trong em lại có những cảm xúc hờn dỗi khó tả. Cố gắng kiềm chế vì em biết rằng giới hạn vị trí trong trái tim anh. Vị trí đó không cho phép em ghen cũng không cho phép em có khả năng đòi hỏi sự quan tâm từ anh nhiều đến vậy.

11:00 PM

“Thành Quốc đang gọi...”

- Em nghe đây...

- Giọng em hôm nay lạ thế, mệt à?

- Dạ!

- Sao em không ngủ đi?

- Hôm nay là giáng sinh...em muốn thức để gặp ông già noel.

- Em muốn ông già noel tặng quà lắm sao?

- Tất nhiên rồi, ai cũng thế mà.

- Vậy em ước thử đi, nếu được anh sẽ là ông già noel của em.

- Um...để em suy nghĩ...À...à...Ông già noel ời, năm nay con đã ngoan lắm rồi, con học hành rất chăm chỉ cũng chẳng còn nghỉ học nữa. Vậy con có xứng đáng nhận quà không ông?

- Được...được...thế con muốn gì haha...haha...?

- Con muốn có một con...gấu cơ.

- Gấu bông à?

- Không, gấu này ấm lắm ông à. Cao, to lại biết nói, biết nắm tay con khi băng qua đường và còn biết ôm con khi lạnh,...

- Gấu 37 độ tên Thành Quốc phải không?

- Dạ, dạ... con thích con gấu đó nhất luôn đấy.

- Con gấu đó không có bán đâu. Giáng sinh năm nay ta không có quà cho con

rồi

- Nhưng...

- Uhm...thôi em à, khuya lắm rồi đấy, em đi ngủ sớm đi.- Anh bỗng hạ giọng một cách đột ngột.

- Gấu!

- Đi ngủ đi...

- Gấu!...

- Vậy nha, chúc em ngủ ngon.

- Gấu!

...

Anh dập máy. Em lại nghĩ suy...Cầm điện thoại không có tin nhắn trên tay, em bấm vào danh bạ và đổi tên - một cái tên quen thuộc thành một tên mới đầy yêu thương hơn.

3.

Em và anh đã từng có thời gian gọi là yêu nhau. Đó là mùa hè khi anh chuẩn bị bước vào 12 và em sang năm thứ 2 ở trường cấp III. Và đó là khi anh, chị ấy chia tay nhau... lần đầu tiên. Ngày xưa ấy, mỗi tuần một lần, thì anh từ Sài Gòn xa xôi, còn em thì từ thị trấn nhỏ phía Tây đón bus về lại Mỹ Tho. Mỗi tuần một ngày ngắn ngủi ta đi bên nhau, lang thang trên phố, hết ăn kem thì đi xem phim, hết xem phim rồi đi hóng gió. Cả hai chúng ta lẩn ta lẩn tăng bên nhau như những con sóng ngoài khơi, không lúc nào mệt mỏi. Cứ như thế thời gian của một ngày trôi qua rất nhanh mà không cách nào dừng lại được.

Trong em vẫn vẹn nguyên những kí ức về những ngày mưa mùa hạ. Em vừa xuống trạm xe buýt thì mưa như trút tất cả nước mắt của trời xuống nhân gian. Em chỉ nhớ lúc đó anh cũng vừa đến, chưa kịp nói gì thì đã kéo nhau chạy tránh mưa. Đứng nhìn phố nắng trong mưa, em nép mình vào vai anh đầy e thẹn. Anh đưa bàn tay đón lấy những giọt nước tan ra trên tay vô cùng mát lạnh. Và em cũng vậy, đưa bàn tay ra ... kéo anh gần em hơn nữa. Anh và em đều thích Mimosa, một quán cafe nhỏ nằm cạnh Giếng Nước thành phố. Từ trong Mimosa có thể nhìn ra bờ hồ, nhìn dòng người đi đi trên phố một cách hời hợt và ở đó có đàn piano cùng với chị chủ quán cực kì thân thiện. Mỗi lần đến đây, anh đều tập cho em đàn nhưng em vụng về chả đàn được bài nào cả.

- Em đàn dở quá, anh không dạy nữa đâu...

- Tại anh dạy dở đấy chứ.

- Sao bao người anh dạy, có cô nào dở như em đâu. Còn khối cô ở Sài Gòn đòi anh dạy đấy nhá, em chê đi... blêu... blêu...

- O! Em không cho phép anh dạy ai ngoài em đâu.

Anh cười xòa nhưng ánh mắt của anh bỗng đượm buồn rất nhanh.

- Chi này!

- Sao cơ?
- Em biết ghen không?
- Không.
- Ngộ nhỉ?
- Vì em tin anh sẽ không làm gì cho em ghen, đúng không?
- À...ừ...ví dụ nếu anh có lỡ làm gì đó, thì em sẽ ghen như thế nào nhỉ?
- Em đã bảo không ghen, nếu anh có lỡ làm chuyện gì đó thì..
- Thì sao nào?
- Thì chia tay chứ sao.

Và rồi khi ta tạm biệt nhau. Xa Mỹ Tho, em và anh...xa nhau từ đây!

Owen: Mình làm bạn thôi Chi à...!

Chi Chi: Anh nói gì thế, em không hiểu? Anh đang đùa với em sao?

Owen: Anh không đùa đâu, sự thật đấy...

Chi Chi: Em và anh đang hạnh phúc mà. Em đã làm gì sai hả anh...

Owen: Không, nhưng hôm qua anh...anh...

Chi Chi: Anh sao chứ?

Owen: Anh đã đồng ý cho Vân Anh quay trở lại!

Chi Chi: Anh nói gì đi chứ...

Sao anh lại im lặng chứ.

Nói gì với em đi...

Anh nói gì đi mà...

Anh nói với em một câu thôi. ..

Em xin anh đừng im lặng, em xin anh đừng buông tay em, em xin anh ...
Anh ơi...

...Last message received on...

Mỗi chiều tan trường, em có thể cảm nhận được tay anh đang nắm chặt tay cô ấy cùng về nơi Sài Gòn tấp nập. Anh nào biết nơi đây em lầm lũi đi về như một con búp bê không cảm xúc. Em chai lì với thứ cảm giác gọi là đau đớn và ghen. Nhìn những bức ảnh của anh và cô ấy trên facebook, em không ghen nhưng đau, không buồn nhưng nước mắt vẫn rơi. Nhìn lại chính mình trong gương, em chỉ thấy trông đó hiện lên một cô gái xấu xí, đen nhem, mất hết tự tin và em ghét chính em. Em ghét bản thân mình đến nỗi đã dùng dao lam cứa vào tay để máu chảy loang ra, thấm ướt cả vạt áo. Tay em sưng lên, tươm máu, nhiều vết xước cứ như ai đẩy cổ ôm một con mèo thật chặt vào lòng, để nó vùng vẫy rồi cào cấu mọi thứ không thương tiếc.

Ai bảo thời gian là liều thuốc tốt nhất để xoa dịu nỗi đau, với em nó chỉ là một miếng băng keo cá nhân chỉ có thể che đi nỗi đau mà không sao làm lành vết thương được. Thời gian chỉ khiến em có thể chấp nhận anh xa chứ chưa bao em khiến em quên đi nỗi đau ấy. Cứ như thế thời gian đi qua, những kí ức trong quá khứ đã không còn rõ ràng như trước và em cũng đã đi rất xa những tháng ngày ấy. Em đi. Lặng lẽ ra đi. Nhẹ nhàng biến mất khỏi cuộc sống của anh như cách mà em từng đến....Em sống cho chính mình. Em đã cười nhiều hơn, năng nổ tham gia các hoạt động của trường tích cực hơn. Em chẳng còn là cô bé hay ngồi lì trong lớp mỗi giờ ra chơi nữa. Nhưng có ai biết rằng, đó cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà em cố tạo ra. Mấy lần em rất nhớ anh, nhưng tự hỏi bản thân mình: Là gì của nhau để mà nhớ?

Rồi một ngày bất chợt, ngày Vân Anh quay lưng ra đi thêm một lần nữa, anh đã tìm về em sau một khoảng thời gian dài không liên lạc. Anh bảo đã bỏ tất cả, kể cả em để chọn mỗi cô ấy và rồi mọi thứ vỡ tan như bột nước. Em thấy lòng mình chênh chao, đau nhưng không cho phép bản thân mình trách anh. Em cố an ủi người em yêu nhưng anh chết lặng ở một khoảng trời. Không còn Vân Anh bên cạnh, cứ mỗi khi buồn anh lại về và đi cạnh em. Cùng vác

balo lên vai đi khắp nơi, đi đến những nơi mình thích, cùng cười, cùng đùa giỡn. Những khi bàn tay anh đang nắm lấy tay em, hơi ấm bàn tay mang theo màu hạnh phúc vây bên em ngỡ không bao giờ biến mất. Em tưởng mình đã nắm chặt hạnh phúc trong tay nhưng tất cả cũng chỉ là hư ảo. Anh vẫn giữ mãi hình ảnh của Vân Anh trong lòng mà không cho nó bay đi. Sau mỗi chuyến đi, anh đều viết những dòng chữ trên facebook với nội dung mong Vân Anh quay về. Em chợt thấy những cố gắng của mình như mức nước biển khơi, đến bao giờ biển mới với cạn. Em rất muốn nói rằng em vẫn còn yêu anh nhiều lắm nhưng có điều gì đó ngăn lại khiến em không thể nói ra. Em rất muốn buông đi tình yêu đơn phương này nhưng có điều gì đó ngăn em lại khiến em không thể ra đi. Sau mỗi chuyến đi, em đều lặng lẽ gạt nước mắt và tự hỏi: Em là gì trong trái tim anh?

Sau ngày ở biển về, em cũng không nhắn tin hay gọi điện thoại cho anh để nói những chuyện linh tinh nữa. Em quen rồi, quen cái cách mà mỗi lần anh về làm ấm áp trái tim em nhưng khi đi lại để nó trống trải và lạnh lẽo như thế. Em vẫn đến trường từ sáng sớm đến tận chiều tối mới về. Về đến nhà thì lại lao vào làm những bài tập trên lớp hay những buổi học thêm. Ngày nối ngày kéo thời gian trôi đi nhanh như thế nào em cũng chẳng quan tâm. Em chẳng thấy buồn vì em biết anh vẫn ở đây, vẫn ở bên cạnh em, vẫn đi cùng em nhưng không hề chấp nhận tình cảm ấy. Chẳng biết em có quá ngu ngốc khi âm thầm quan tâm anh nhưng cuối cùng anh cũng chỉ xem em là bạn. Cứ như thế, em đi bên anh như một người em gái, một cô bạn thân lắm lúc cũng chẳng biết là gì của nhau. Và cứ như thế, em đi bên anh một khoảng cách rất gần nhưng vẫn không sao nắm được tình cảm ấy.

Tháng mười hai mà trời vẫn mưa lất phất trên phố. Một chiều mưa mây buồn đến chẳng ai thèm ra phố. Phố mưa hiu hắt trong ánh đèn cao áp mờ mờ của chiều hoàng hôn. Em nghĩ đến Mỹ Tho giờ này chắc cũng mưa như nơi này. Em cảm thấy nhớ Mỹ Tho, nhớ vườn hoa trong thành phố, nhớ ghế đá mà cả hai đã ngồi trò chuyện giữa nắng ban trưa, nhớ những con đường đã từng nắm chặt tay nhau mà đi... Nhưng tất cả cũng chỉ là nỗi nhớ, em chỉ biết rằng giờ đây mình đang thu lu trong nhà và bật radio như thường lệ. Giọng trầm ấm của chị phát thanh phát ra từ radio vang lên lan khắp phòng. Những bản nhạc đánh sập ngay tâm trạng của em khiến em càng náo nức buồn chán. Rồi chẳng biết ai đó đã gửi lá thư đến chương trình, câu chuyện tình yêu được chọn lọc trong hàng ngàn lá thư được đọc vang lên. Em ngồi nghe chăm chú,

thình thoảng gật đầu đầy chút xót xa ...

” Em không thể đo được tình cảm của em và cô ấy ai hơn ai. Nhưng vì em là chính em nên em sẽ yêu anh theo cách riêng của chính mình. Cái riêng của em không biết có sánh bằng cô ấy hay không nhưng em đã không buông tay anh, kể cả những lúc anh lạnh lùng quay đi, kể cả những khi anh đang ôm hôn cô gái ấy.”

Quệt đi những giọt nước sắp lăn dài trên má. Loáng thoáng trong em, hình như ta đã từng...hôn nhau. Phải không anh?

4.

Kì thi học kì kết thúc. Mấy cơn gió ngòn ngọt đưa mùa xuân xích lại gần em hơn nữa...Để rồi một chiều cuối năm, chuyển xe buýt cuối cùng đưa em về lại thành phố nhỏ. Trở về nơi có những kỉ niệm đẹp bên anh và gia đình, trong em đầy ắp những cảm xúc không tên. Em không xuống trạm ngay nhà mình. Xe lại đưa em đi xa hơn vào thành phố, nơi những sắc đèn lung linh ngập tràn vào một chiều nhung nhớ. Cả phương tây rực lên sắc đỏ giữa một chiều gió nổi.

Đã hơn một năm em không về đây. Phố Mỹ Tho, vẫn như thế. Vẫn ghế đá, hàng cây, vẫn quán cafe quen thuộc vẫn dòng người đi đi trên phố. Và mọi người vẫn cứ di chuyển hối hả, chẳng lúc nào chịu dừng lại, để mọi thứ yên tĩnh đi đôi phần. Nhìn dòng người đông đúc trên phố, một thành phố ồn ào, sôi nổi, sắc sỡ trong chiều cuối năm với đủ những điều hạnh phúc nhưng sao em không hề nhận thấy, cái không khí rộn rã và náo nhiệt của ngày tết hầu như không tồn tại trong em? Lững thững đi trên con đường nhỏ dọc theo Giếng Nước nơi thành phố. Dừng lại và ngồi xuống, mặt hồ gợn sóng như gọi lại những kỉ niệm ngày nào tại nơi đây. Có những đôi đang yêu xung quanh cạnh em. Họ ngồi cạnh nhau, tựa đầu vào nhau, nói gì đấy rồi cùng nhau cười. Em ước chỉ lúc ấy có anh kề bên.

Lang thang một mình trên phố, em chẳng biết mình đã đến Mimosa từ lúc nào. Quán cafe với những ô cửa kính màu nâu trông ra Giếng Nước là nơi mà anh và em từng đến đây. Và tại nơi này, anh đã từng đàn cho em nghe. Ngày xưa ấy, những note nhạc trầm bổng, lúc nhanh thỉnh thoảng chậm bay vút lên cao hòa trong cảm giác hạnh phúc kéo dài ra bất tận...Nhưng hôm nay, em có thôi không muốn nghe anh đàn nữa đâu, chỉ tại anh không đến, chỉ tại anh đi rồi. Chẳng chút suy nghĩ, em khẽ đẩy cánh cửa và bước vào. Chọn cho mình một góc khuất nhưng vẫn có thể trông ra phố vắng và gọi một tách cappuchino ấm nóng.

- Chào em! - Chị chủ quán quen thuộc đặt tách cafe nóng lên bàn và ngồi xuống trước mặt em.- Lâu rồi không ghé thăm chị, piano không ai đàn nó nổi mốc nổi meo kia kìa...

- Chị khỏe chứ? - Em nhẹ nhàng gật đầu chào - Em không còn ở Mỹ Tho nữa chị à! Vừa về lại đây thì đã đến nơi này rồi...em có quên đâu chứ...

- Thảo nào hơn một năm nay em chẳng đến đây. Em cũng chuyển lên Sài Gòn cùng Quốc à?

- Không, em và Quốc chia tay rồi mỗi người một nơi.

- Thế em đi đâu?

- Em về Gò Công học và sống ở đấy luôn, em cũng muốn đến Mimosa lắm nhưng không có dịp...

- Thế em và Quốc còn gặp nhau không?

- Bọn em chỉ thỉnh thoảng gặp nhau trên yahoo và nói vài câu nhạt nhẽo, em cũng không biết phải nói như thế nào để gọi Quốc về...

- Thế hôm nay em vẫn chưa gặp Quốc à?

- Sao ạ?

- Cậu ấy vừa ra khỏi đây...trước khi em đến khảng 5 hay 10 phút gì đấy. Chị tưởng...

Chị chủ quán chưa kịp nói hết câu, em đã tuôn cửa chạy men theo con đường hẹp đầy lá me bay. Em chạy thật nhanh trên con đường men theo Giếng Nước, nhìn khắp xung quanh nhưng vẫn không thấy anh đâu. Em như muốn hét vang lên những nước mắt chực trào ra ngăn lại. Trong phút chốc, chuyển xe buýt vừa đến trạm, em ngẩn đầu nhìn lên thì ...

“Now what if I never kiss your lips again or feel the touch of your sweet embrace.How would I ever go on?Without you there’s no place to belong.Well someday love is going to lead you back to me but till it does I’ll have an empty heart.So I’ll just have to believe.Somewhere out there you’re thinking of me...”

Là nhạc chuông điện thoại - ” It’s not good bye” vẫn mãi là bản nhạc mà em thích nhất kể từ ngày chia tay.

- Anh ơi...- Em nhắc máy điện thoại khi biết đó chính là anh.

- Không muốn được anh ôm à, sao không chạy sang đây mà đứng tòng ngòng thế nhóc?

Em nghe xong, đập máy. Một phút nghĩ suy lắng nghe trái tim em thổn thức.

- A! Anh Gấu! Gấu của em...- Em hét vang lên một cách thích thú rồi băng nhanh qua đường, giữa lúc đèn dành cho người đi bộ bật sáng. Những giọt nước mắt mang tên hạnh phúc trôi tuột về phía sau, từ trong sâu thẳm trái tim, em biết anh đã về.

- Anh vẫn còn là gấu của em sao? - Anh cười, nụ cười mà ngày nào khiến em chao đảo.

- Chưa bao giờ thay đổi cả.

- Em khóc sao? - Anh tròn mắt nhìn em.

- Sao anh biết?

- Mascara em chảy lem nhem như con mèo vậy, lại đây anh lau cho, xấu xí chết đi được!

Em nhìn anh không nói gì chỉ khóc. Gục đầu vào người anh như tựa vào những yêu thương ngày trước. Em nghe cơn gió đầu đây thăm thì định nghĩ về hạnh phúc của em. Hạnh phúc của em là như thế này, là được anh ôm thật chặt và nghe anh nói...

- Em nín đi! Làm lại từ đầu, được không Chi?

Em khẽ gật đầu, nước mắt lại tuôn ra lăn dài trên má.

- Em này!

- Sao ạ?

- Đừng viết thư linh tinh nữa...

- Dạ?

- Anh đã nghe tất cả những gì em viết qua radio rồi. Đồ ngốc!

Em cười. Anh cười rồi ôm chầm em vào lòng, cái ôm đầy siết chặt nhưng không hề đau. Em bỗng nghe lời chào tạm biệt của mùa đông, đằng kia sắc pháo giao thừa sáng bừng một khoảng rộng. Xuân về, anh về, hạnh phúc về và tất cả đều quay lại đúng với chu kì của nó.

“Nếu như em chẳng bao giờ được hôn lên đôi môi anh lần nữa...

Hay cảm nhận được cái ôm siết chặt ngọt ngào từ anh.

Thì em phải tiếp tục sống ra sao?

Bởi không có anh, em chẳng thuộc về nơi nào hết...

Có thể một ngày nào đó, tình yêu sẽ dẫn lối cho anh trở về bên em.

Nhưng cho tới khi ngày ấy đến, con tim em vẫn cứ trống trải.

Vậy nên em phải tin rằng, nơi nào đó ngoài kia, anh cũng đang nghĩ về em...”

(It's not goodbye)

TẠM BIỆT MÙA ĐÔNG.